

La tribuna

La democràcia i el diner

Helmut Schmidt assenyala l'error de combatre la crisi amb austeritat i retallades

JAUME

Bartumeu

Entre les retallades presupostàries, la tisorada projectada a les despeses de personal de la funció pública i les crides a la unitat de les forces polítiques per retallar les prestacions de la Caixa Andorrana de Seguretat Social hi ha un enorme buit: el de la política.

És a dir, el de les propostes orientades a afavorir els interessos de la majoria, el dels projectes que puguin donar sentit a l'acció pública en la societat andorrana.

El problema del país en iniciar-se aquest 2012 és que de la il·lusió de «Andorra ens uneix» que va fer guanyar les eleccions del 3 d'abril fins a les retallades indiscriminades del gener portem vuit mesos sense política, després que el govern d'Antoni Martí, i el seu grup parlamentari hagin assumit sense dissimular que el diner és la mesura de totes les coses.

LA PERTINÈNCIA de les mesures polítiques i socials a adoptar no es pot reduir a un càlcul de cost-benefici, a una comptabilitat de primer de carrera.

Si seguim per aquesta via hi ha una conseqüència lògica al final: la democràcia és també onerosa, costa diners. Amb el seu Consell General (article 50 de la Constitució) amb la seva Administració pública (article 72.3 de la Constitució) amb les prestacions socials (article 30 de la Constitució) l'Estat de dret, democràtic i social no contribueix al dinamisme econòmic requerit per competir segons ens diuen des del govern «dels millors».

Aquesta visió economicista, tecnocràtica, empobridora i reduccionista de la realitat està fent forat, dissortadament, en una part de la societat andorrana.

Per més arguments econòmics

Portem vuit mesos sense política, després que el govern de Martí, i el seu grup parlamentari hagin assumit que el diner és la mesura de totes les coses

que es vulgui donar, que n'hi ha per a gairebé tot, i independentment dels excessos i abusos, que hi ha hagut –promoguts i emparats, val a dir-ho per catorze anys de governs liberals– el futur de l'anomenat estat del benestar és una qüestió política i social, no pas comptable.

No discutim que treballar per superar la crisi sigui la prioritat. Però això no significa que sigui l'única actuació que, com a institucions d'un estat de dret democràtic i social, haurem d'assumir.

Alguns països d'Europa ja estan veient el pa que hi donen. Les desi-

gualtats creixen exponencialment, en un procés de privatització generalitzada de serveis públics.

L'excanceller alemany Helmut Schmidt va fer un discurs en el recent congrés del SPD, el partit socialdemòcrata alemany. El text del veterà polític es titula *Alemanya en i amb Europa*. Entre els seus plantejaments n'hi ha un que assenyala l'error de pretendre resoldre la crisi econòmica propagant una política deflacionista mitjançant l'austeritat i les retallades.

Opina Helmut Schmidt que al mateix temps que es treballa per sane-

jar el pressupost cal iniciar i finançar projectes que puguin fonamentar el creixement econòmic.

I recorda que sense creixement, sense nous llocs de treball, cap Estat no podrà sanejar el seu pressupost.

Joaquín Estefanía, que comentava al suplement del diumenge de *El País* del dia 8 de gener el discurs de Helmut Schmidt, deia que el polític socialdemòcrata coincidia amb el filòsof Habermas quan declara «... que per primera vegada en la història de la Unió Europea estem vivint un desmuntatge, desmantellament, retrocés de la democràcia».

La conclusió de Joaquín Estefanía és que això s'esdevé especialment «... quan el poder del diner no es plega al poder compensatori de l'Estat».

I així comencem el 2012. ≡
President del Grup Parlamentari Socialdemòcrata